

Bön och försakelse – Bibelstudium kring 2 Kor 8:1-19

I de äldre affischer som finns från Frälsningsarméns försakelsevecka (1899) läser jag rubriken "Frälsningsarméns Böne och försakelsevecka" och jag tänker att det bör vi ta tillbaka! Bön och försakelse hör ihop. När vi går in i försakelseveckan låt oss då också gå in i överlåtelse och förbön för Frälsningsarmén i vår värld. Gud hör bön och han är den som djupast kan beröra våra hjärtan så att vi med glädje och tacksamhet vill vara med och försaka för hans skull. I Svenska Akademiens ordbok kan vi läsa om betydelsen av ordet "försakelse" där står bl a följande förklaring: *avstå från, neka sig, uppgiva, avsäga sig, umbära*. Sedan citeras

bibelordet från Lukas 14:33 "Likaså kan ingen av eder vara min lärjunge, om han icke försakar allt vad han äger" 1917. ("Så är det alltså: ingen av er kan vara min lärjunge om han inte avstår från allt han äger" Bibel2000). Spännande, för att ge ordet försakelse ett sammanhang så tar ordboken Jesus till hjälp. I levande bibeln, som är en parafras, är överskriften för bibelversens textavsnitt "**Att vara Jesu lärjunge har sitt pris**". Försakelse och givande är en del av vårt lärjungaskap, det är en del av att vara Jesu lärjunge och det har sitt pris på många olika plan i våra liv. Försakelse handlar om att avstå från något i ens liv och när det gäller försakelseveckan så har denna försakelse ett syfte, se nedan Svenska Akademiens hänvisningar: **-VECKA.** *vecka varunder man inskränker kosthållet l. avstår från ngt under vanliga förhållanden brukat njutningsmedel o. d. för att lämna de sålunda inbesparade pänningarna till ngt välgörande ändamål (tidigast o. huvudsakligen förekommande inom frälsningsarmén, vars första försakelsevecka i Sv. hölls 1886). Stridsropet 1886, nr 39, s. 3. LUNDIN NSthm 668 (1890). PETRI Ouchterlony 254 (1924).*

Försakelseveckan har rötter tillbaka till 1886 men är lika aktuellt idag, kanske mer än någonsin i den här tiden när mycket annat i vår värld stjälar vår uppmärksamhet.

I det här bibelstudiet vill jag utgå från 2 Kor 8 och se på några delar i den texten som kan lära oss om givandet som en del av försakelsen. Paulus berättar om en insamling som gjorts till de kristna i Jerusalem.

Vi ska se på sju punkter i den här texten, vi läser bibelavsnittet vers för vers:

1. En nådegåva.

"Jag vill tala om för er, bröder, vilken nådegåva församlingarna i Makedonien har fått av Gud" (2 Kor 8:1). Paulus refererar till givandet som en nådegåva när han skriver brevet och det är församlingarna i Makedonien som visat att de har den gåvan. Vi kan läsa om den nådegåvan i avsnittet "*En kropp med många lemmar*" i Rom 12:8, där det står om gåvor såsom profetisk gåva, tjänandets gåva, undervisningens gåva, tröstens gåva, att vara nitisk som ledare och att med glatt

hjärta visa barmhärtighet. Mitt emellan gåvan att trösta och förmana och att vara nitisk som ledare står *”gåvan att frikostigt dela med sig”*.

”Under många svåra prövningar har deras översvallande glädje och deras djupa fattigdom överflödat i den rikaste givmildhet” (2 Kor 8:2)

Paulus talar om att församlingarna i Makedonien levde under svåra prövningar men att det inte knäckte dem utan där fanns en översvallande glädje där de, trots sin djupa fattigdom, ändå överflödade i den rikaste givmildhet! Vilken inspiration de här församlingarna är för oss! Vi som så ofta börjar med oss själva. Har vi råd? Klarar vi oss? Ska vi verkligen...

”Jag kan försäkra: efter sin förmåga, ja, över sin förmåga har de gett” (2 Kor 8:3)

Här berättar Paulus att de har gett inte bara efter sin förmåga utan över sin förmåga! Ändå står det inget om att de lider någon nöd för det, nej, det står istället om en översvallande glädje! Vi, som har läst 2 Kor 9:7, vet att det är Gud som välsignar en glad givare. Alltså, glädjen att ge och välsignelsen hänger ihop.

2. Ett erbjudande.

”De kom självmant till mig och tiggde och bad om att få vara med och hjälpa de heliga” (2 Kor 8:3b-4)

Paulus hade förmodligen inte annonserat något, han hade inte haft någon kampanj där han hade gått ut med kalkyler och beräkningar vad den här insamlingen skulle gå till. Nej, faktum var att han hann inte ens informera om den förrän några i den Makedonska församlingen kom till Paulus och ville hjälpa till. Det står till och med att de *”tiggde och bad om att få vara med och hjälpa de heliga” (2 Kor 8:4)*. Församlingen visar här att det handlade inte bara om ord och löften utan det handlar om handling. Det var något fint att få vara med och hjälpa till, att hjälpa de heliga, göra det man kunde för att vara en del i Guds rikes utbredande, i det här fallet till de kristna i Jerusalem. De kunde inte vänta på att Paulus skulle be om hjälp utan de erbjöd sig själva, de kom självmant och viljan att vara med och ge och bidra, den fanns där före frågan kom. Vad kan vi lära oss av det här? Vi kan, precis som församlingen i Makedonien, välja att se det som vår stora förmån att få vara med och ge till *”de heliga”*, en fantastisk förmån, därför att vi har möjlighet och det är en glädje att få göra det.

3. En överlåtelse.

”Och de gav inte bara det jag hade hoppats – efter Guds vilja gav de först och främst sig själva, åt Herren och åt mig” (2 Kor 8:5)

Deras erbjudande och deras givande var långt mer än Paulus hade kunnat hoppas på. Men det fanns något mer än bara en frikostig gåva här. Paulus kunde se hur de, inte bara delade med sig av det som behövdes av resurser, han såg en djupare överlåtelse till Gud i det som de gjorde. De gav, efter Guds vilja, först och främst sig själva! När vi bestämmer oss för att överlåta oss till Gud, efter hans vilja, så innefattar det mer än bara en kollekt. Det är ett överlåtelse liv i lärjungaskap tillsammans med Gud och att söka hans vilja blir något som vi prioriterar.

4. En förebild.

Vi läser från **2 Kor 8:9** ***”Ni känner vår herre Jesu Kristi stora gåva: han, som var rik, blev fattig för er skull, för att ni skulle bli rika genom hans fattigdom”***. Intressant att Paulus här refererar till Jesu uppdrag som hans stora gåva, alltså Jesu uppdrag och offer som gavs för varje människa, det är Guds stora gåva till oss. Och i Filipperbrevet 2:5-8 står de välkända verserna om Jesus. *”Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus. Han ägde Guds gestalt men vakade inte över din jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors.”* Jesus vet vad det är att försaka allt och att lämna Faderns hus för att födas till vår jord, offras för vår skull och gå hela vägen till Golgatakors. Jesus är vår största förebild i försakelse och vi kan aldrig mäta oss med det han gjort för oss. Vi kan bara i djup tacksamhet falla ner och tillbe honom i evighet. Men det talas om ett sinnelag som fanns hos honom och som även kan få finnas hos oss, nämligen Kristi sinnelag. Det handlar om att bli mer lik Kristus Jesus, precis som i sången; *”Att bli lik Jesus det är min längtan, att tanke, gärning, ord må visa vad jag tror. Att bli lik Jesus det är min längtan, hans Ande hjälper mig, bli honom lik”*.
(J Gowans, V Lundkvist, J Larsson)

Det är en inbjudan att leva i helgelsen, en längtan efter att varje dag bli mer lik Jesus och att det ska synas på mig vem jag tillhör både i ord och gärning. I versen före (Fil 2:4) utmanas vi när vi läser: *”Tänk inte bara på ert eget bästa utan också på andras”* Kan det vara så att det hänger ihop med försakelsen, andra människor? Intressant är att alltid se bibelverserna i sina sammanhang och i Levande bibeln så är överskriften *”Lev som Jesus gjorde”*, kort och gott. Sista versen i avsnittet förklarar varför *”... för att alla knän ska böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud Fadern till ära”*. Målet för Jesu försakelsehandling var klar och tydlig – människors frälsning! Försakelsen är en del av ditt och mitt lärjungaskap, att leva ett helgat liv och tänka på andras bästa.

5. En uthållighet.

”Det är ett råd jag ger er, och det kan ni ha nytta av, ni som i fjol påbörjade arbetet, det med god vilja. Fullfölj nu arbetet så att resultatet svarar mot den goda viljan – allt efter er förmåga” (2 Kor 8:10-11). Det räcker inte bara att ha en god vilja. Paulus råd till dem som påbörjade arbetet med god vilja är – Fullfölj nu arbetet! Låt det inte bara bli en god tanke, en påbörjad utmaning, en god vilja att göra något. Dessvärre är det lätt att vår vilja att försaka ibland strandar vid att vi till slut inte gick hela vägen fram. Vi började starkt med stora ambitioner, högtflygande planer och löften men sedan tappade vi längs vägen. Paulus uppmanar i den här texten till uthållighet, att den goda viljan kräver uthållighet. Vad behöver vi? Vi behöver lyfta blicken och se på Jesus *”Låt oss ha blicken fäst på Jesus, tron upphovsman och fullkomnare. För att vinna den glädje som väntade honom uthärdade han korset utan att bry sig om skammen och sitter nu till höger*

om Guds tron". Jesus är tillbaka på sin tron efter att ha fullbordat uppdraget! Låt oss se på honom, lära av hans uthållighet och uppmuntra varandra att hålla ut med god vilja och fullfölja arbetet!

6. En jämvikt.

Vad handlar jämvikten om? ***"Meningen är ju inte att andra skall få det bättre och ni få det svårt. Nej, det är en fråga om jämvikt; nu skall ert överflöd avhjälpa deras brist, för att en annan gång deras överflöd skall avhjälpa er brist. Så blir det jämvikt, som det står skrivet: Han med mycket fick inte för mycket, han med litet fick inte för litet" (2 Kor 8:13-15).*** Försakelse i vår del av världen handlar just om den här jämvikten som Paulus beskriver, det gemensamma ansvaret, att dela med sig av sitt till dem som inte har samma förutsättningar som vi har och att vårt överflöd kan hjälpa någon annans brist och tvärtom. I 2 Kor 9:8 läser vi att *"Gud förmår ge er allt gott i överflöd, så att ni alltid har allt vad ni behöver och kan ge i överflöd till varje gott ändamål."* Vi som har allt vad vi behöver har en kallelse att också ge i överflöd åt dem som inte har. Alla goda gåvor kommer ju från Gud, vi har ingenting som inte är en gåva från en allsmäktig Gud och därför ska vi också vara med och "fördela" dessa gåvor till dem som behöver vårt stöd eftersom allt tillhör ju Gud i slutändan ändå. Där har vi den jämvikten som Paulus uppmuntrar till.

7. En kärleksgåva.

Paulus benämner gåvan som givits i insamlingen som en ***"kärleksgåva" (2 Kor 8:19)*** och när vi läser i 1 Kor 13 om kärleken så förstår vi att vi behöver kärlek som grund även för vårt givande. *"Och om jag delar ut allt jag äger och låter bränna mig på bål, men saknar kärlek har jag ingenting vunnit" (1 Kor 13:3).* Kärleken bör vara drivkraften även till vår försakelse och vårt givande. Kärleken till våra bröder och systrar i andra länder, kärleken till Gud och hans verk här på jorden, kärleken till Jesus Kristus som offrat allt för oss. I 1 Kor 13 så lär vi oss om kärleken att den inte skryter om hur mycket vi är med och hjälper till, hur duktiga vi är och hur mycket vi offrar och försakar. Vi lär oss att den inte är självvisk och bara tänker på sitt eget bästa, nej, den är utgivande och villig att ge. När vi har andra motiv för vår försakelse och vårt givande då skräller det och blir ett oljud om oss och vi har ingenting vunnit.

Sammanfattningsvis.

Paulus fick vara med och se hur "gåvan att frikostigt dela med sig" var i funktion i församlingarna i Makedonien och glädjen över att få vara med och ge var översvallande. Jag vill tro att vi alla har förmågan att vara generösa och att vi kan lära oss av dem som har gåvan, deras givmildhet kan inspirera oss.

Paulus fick också se hur församlingen med glädje ville vara med och bidra och att få hjälpa de heliga var något stort och värdefullt och det gav en sådan stor välsignelse tillbaka.

Paulus fick också uppleva hur givandet inte bara handlade om just pengarna utan att det gick djupare än så – en hel överlåtelse till Gud själv och hans verk på jorden.

Jesus är vår största förebild i försakelse och givande, han gav allt för vår skull! Det verk han påbörjade när han offrade sig på korset för oss, det verk är vi kallade att fortsätta för att alla människor ska få del av hans kärlek. Vi kan alla lyfta blicken och se på Jesus för att få kraft att fortsätta, låta hans kärlek först beröra våra hjärtan och låta det få leda oss till handling och försakelse!

Paulus såg att det fanns hinder och att han behövde uppmana till uthållighet. Vi ska inte heller tröttna i vår bön för de heliga, i vårt givande och i vår försakelse för att bistå med vad de behöver.

Vi som bor i ett land med resurser behöver dela med oss till dem som lider brist. Det är den jämvikt som Paulus relaterar till men den förståelsen kan endast fås då vi samtidigt drabbas av Jesu kärlek och låter den driva oss i våra uppoffringar och i vårt givande.

Anta utmaningen och ta tillfället den här tiden kring Försakelseinsamlingen att identifiera dig med Frälsningsarméns soldater och medlemmar i världens fattiga länder. De som inte har de förutsättningar vi har i vårt land. Låt det få beröra ditt hjärta och fylla det med kärlek och sedan utifrån ditt kärleksfulla hjärta kan du vara med och både försaka bekvämligheter och annat här hemma för att stå sida vid sida med Frälsningsarmén i fattiga länder.

Frälsningsarmén behövs i dessa delar av vår värld så låt oss tillsammans finnas där för dem i vårt givande och vår förbön!

Elisabeth Grahn

Territoriell sekreterare för Andlig utveckling Sverige